

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת בִּי־תְשִׂיא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֹּרַךְ י"ג - חֻלַּק י"ד

קוֹנְטֵרְס 374

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֹּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אוֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יּוֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

הסריס הן אני עץ יבש ומי אנכי לגשת אל הקודש פנימה בספרי קבלה. כי כבר הסכימו כל הצדיקים ובראשם הצדיק המפורסם המנוח מהר"צ ז"ל מזידיטשוב בספרו סור מרע בכמה ראיות מוכיחות כי זהו מעצת היצר ושקר בימינו ואף שאינו מבין הכל. **מכל מקום לשון הזוהר הקדוש מסוגל לנשמה והוא דבר השוה לכל נפש ישראל קטן וגדול שם הוא, כל אחד לפי הבנתו ושורש נשמתו.** (הנהגות

ישרות רבי צבי הירש האראוויץ מבאקשעוויץ אות ה')

מב) ללמוד חמש דפין בזוהר בכל יום – הוא מרפא ותיקון

וראוי לקבוע עצמו ללמוד חמש דפין בזוהר בכל יום והוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנועם השם והוא מרפא ותיקון לחטאים ופשעים של הנפש. (מורה באצבע להחיד"א אות מ')

מג) תיקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום

וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום וכן נהג מורי ורבי לקבוע לימודו בלילה, במשניות או בזוהר, או שניהם כאחד טובים. (מורה באצבע להחיד"א אות מ')

"ללמוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים. כי הם מסוגלים לטהר הנשמה." (סידור האריז"ל לר' יעקב קאפיל ז"ל בסדר כוננת הלימוד)

מד) לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה אף שאינו מבין כלל מה שאמר

"על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה אף שאינו מבין כלל מה שאמר. כמשל הנכנס לחנות של בושם אף על פי שלא לקח כלום מכל מקום ריח טוב קלט עמו". (דגל מחנה אפרים בליקוטים ד"ה ישקני).

"וכמו ששמענו בפירושו מפ"א אדמו"ר הזקן בליאזני שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר". (חנה אריאל שמות עמ' ס"ד).

פרק ה

מה) התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך ובענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, **כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך,** רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור". (שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב').

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מו) איש פשוט שלא קידש את עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד מכל מקום יוקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא
 "עוד אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך. לכאורה קשה דכיון שהמה לומדי"ך לומדי זוהר הקדוש וכו' איך קראם בלשון עם שהוא מדרגה פחותה כנודע וכו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קידש את עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד מכל מקום יוקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבזה תליא התקרבות הגאולה בב"א." (שער יששכר מאמר גל עיני אות י"ח).

"וראוי לקבוע עצמו ללמוד חמש דפין בזוהר בכל יום והוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות, לזכות בנועם השם והוא מרפא ותיקון לחטאים ופשעים של הנפש, וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפין זוהר או תיקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מוהר"ר צבי." (נתיב מצותיך מקאמאראנא זיע"א. שביל התורה אלף סימן ל"א).
 "כתיב מבשר" אחזה אלוה, ר"ת מ'תורת ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי עכ"ל." (בית אהרן ל"ג בעומר).

"אם זכה ילמוד באשמורת בזוהר הקדוש כי בזכותו יצאו ישראל מגלות שדומה ללילה, ואף שלא זכה להבינו אף על פי כן ילמוד הלשון כי הוא מזכך הנשמה." (בסידור בית אברהם מר' אברהם טכאריק זצ"ל).

מו) ישימו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש לאנשי עירם וזוה יגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שישומו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום ובזה יוכלו לעשות שיגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל במהרה בימינו כן יהי רצון.
 (כסא אליהו שער ד')

מה) תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם רבנים הגאונים מארי

לֹאֲבִיו, וְהוֹצִיא אוֹתוֹ אָבִיו מִבֵּיתוֹ, וְרָגַז עָלָיו. יֵצֵא אוֹתוֹ בֵּן מִבֵּיתוֹ. וּבְמִקְוֵם שְׁלֹף בְּדֶרֶךְ אֶמֶת וַיִּהְיֶה צַדִּיק כְּרֵאוֹי כְּדֵי שְׁיִשְׁמַע אָבִיו הַמֶּלֶךְ וַתִּהְיֶה עָלָיו תְּשׁוּקָתוֹ - מָה עֲשֶׂה? אָמַר, הוֹאִיל וַיִּצְאֵתִי מִהֵיכַל אָבִי, אֲעֲשֶׂה מִכְּפֵן הַמֶּלֶךְ כָּל מָה שְׁאֲנִי רוֹצֶה. מָה עֲשֶׂה? הֲלֹךְ לְהִתְחַבֵּר לְזוֹנוֹת, וְהִתְלַכְּלֹךְ בְּלִכְלוּךְ וְטִנְפַת עֲמֻן, וְלֹא הִיָּה נִמְצָא אֵלָּא עֲמֻן בַּחֲבוּר שְׁלֹהֵן. כְּשֶׁהִגְבִּירָה אִמּוֹ פוֹקֶדֶת בְּכָל יוֹם עַל אוֹתוֹ הַבֵּן וַיִּודַעַת שְׁבִנָּה הַתְּחַבֵּר עִם הַזּוֹנוֹת וְכָל חֲבוּרוֹתוֹ הִיָּתָה עֲמֻהָן, מִתְחִילָה לְבָכוֹת וּלְמַרְר עַל בְּנָה.

יּוֹם אֶחָד נִכְנַס אֵלֶיהָ הַמֶּלֶךְ וְרוֹאֶה אוֹתָהּ בּוֹכָה. שׁוֹאֵל אוֹתָהּ: עַל מָה אַתְּ בּוֹכָה? אָמְרָה: וַאֲיֵךְ לֹא אָבְכָה, שְׁהָרִי בְּנִי מִחוּץ לְהֵיכַל הַמֶּלֶךְ? וְלֹא דִי שְׁאִינוּ יוֹשֵׁב בְּהֵיכַל הַמֶּלֶךְ, אֵלָּא שְׁהוּא יוֹשֵׁב עִם הַזּוֹנוֹת! מָה יֵאמְרוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם - שְׁבֵן הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב בְּבֵית זּוֹנוֹת?! הַתְּחִילָה לְבָכוֹת וּלְהִתְחַנֵּן לְמֶלֶךְ.

אָמַר הַמֶּלֶךְ: בְּשִׁבְלֶךְ אַחֲזִיר אוֹתוֹ, וְאַתְּ הַעֲרֵכָה שְׁלוֹ. אָמְרָה: הָרִי וְדַאי. אָמַר הַמֶּלֶךְ: הוֹאִיל וְכֹךְ הוּא, לֹא צָרִיךְ לְהַחֲזִירוֹ בַּיּוֹם בְּגִלּוּי, שְׁבוּשָׁה עֲבוּרָנוּ לְלִכְתּ בְּשִׁבְלוֹ לְבֵית זּוֹנוֹת. וְאִם לֹא הִיָּה כְּמוֹ זֶה שְׁטַנְּףָה אֶת עֲצָמוֹ כֹּךְ וְחָלַל כְּבוֹדִי, הִיִּיתִי אֲנִי וְכָל הַחַלְלוֹת שְׁלֵי הוֹלְכִים בְּשִׁבְלוֹ בְּכַמְּה כְּבוֹד וּבְכַמְּה חֲצוּצָרוֹת לְפָנָיו, בְּכַמְּה כְּלֵי קָרֵב מִימֵינוּ וּמִשְׁמָאלוֹ, עַד שְׁכָל בְּנֵי הָעוֹלָם יִזְדַּעְעוּ, וַיִּדְעוּ כָּלֵם שְׁהוּא בֵּן הַמֶּלֶךְ. עֲכָשׁוּ בֵּינָן שְׁהוּא טַנְּףָה אֶת עֲצָמוֹ וְחָלַל אֶת כְּבוֹדִי, הוּא יַחֲזוֹר בְּסִתְרָה שְׁלֹא

חָדָא חֵב לְגַבֵּי אָבוּהּ, אֶתְאָ אָבוּהִי וְאֶלְקִי לִיהִ, וּלְבָתֵּר אַעְפָּר עַל חוּבִיָּה. תָּב כְּמִלְקָדְמִין וְחֵב לְאָבוּהּ, וְאַפְקִיָּה אָבוּהּ מִבֵּיתִיהּ, וְאַרְגִּזוּ עָלֶיהָ, נִפְקַ הַהוּא בְּרָא מִבֵּיתִיהּ.

וּבְאִתְרָ דִּיהֶךְ בְּאַרְחָ קְשׁוּט, וַיְהִי זַפְאָה כְּדָקָא יֵאוּת, בְּגִין דִּישְׁמַע מִלְפָּא אָבוּהּ, וַיְהִי תִיאוּבְתִיָּה עָלֶיהָ. מָה עֲבַד. אָמַר הוֹאִיל וְנִפְקֵנָא מִהֵיכְלָא דְאַבָּא, אַעְבִּיד מִכְּפֵן וּלְהִלָּאָה כָּל מָה דְאַנָּא בְּעִי. מָה עֲבַד. אֲזַל וְאַתְחַבֵּר בְּזוֹנוֹת, וְאַתְלַכְּלֹךְ בְּלִכְלוּכָא דְטַנוּפָּא בְּהִדְיָהּ, וְלֹא הוּוּהּ מִשְׁתַּכַּח אֵלָּא בְּהִדְיָהּ, בַּחֲבוּרָא דְלַהוּן. דְּמִטְרוּנִיתָא אִמִּיָּה פְקִדַת בְּכָל יוֹמָא עַל הַהוּא בְּרָא, וַיִּדְעַת דְּבָרָה בְּהִדְיָ זּוֹנוֹת אַתְחַבֵּר, וְכָל חֲבוּרוֹתָא דִּידִיָּה בְּהִדְיָהּ הָיוּת. שְׁרִיאַת לְמַבְפֵּי, וּלְאַתְמֶרְרָא עַל בְּרָהּ.

וּמָא חַד עָאל מִלְפָּא לְגַבְּהָ, חָמָא לָהּ דְאִיָּהּ מִבְּכָה. שְׁאִיל לָהּ עַל מָה אַתְּ בְּכָתָא. אָמְרָה וְלֹא אָבְכָה, דְּהָא בְּרָנָא לְבַר מִהֵיכְלָא דְמִלְפָּא. וְלֹא דִי דְהוּא לֹא יְתִיב בְּהֵיכְלָא דְמִלְפָּא, אֵלָּא דְהוּא יְתִיב בְּהִדְיָ זּוֹנוֹת. מָה יִימְרוּן כָּל בְּנֵי עַלְמָא, בְּרִיָּה דְמִלְפָּא אִיָּהּ דִּיתִיב בְּבֵי זּוֹנוֹת. שְׁרִיאַת לְמַבְפֵּי, וּלְאַתְחַנְנָא לְמִלְפָּא.

אָמַר מִלְפָּא, בְּגִינְךָ אַהֲדֵר לִיָּה, וְאַנְתְּ עַרְבָּא דִּילִיָּה. אָמַרְתָּ הָא וְדַאי. אָמַר מִלְפָּא הוֹאִיל וְכֹךְ הוּא, לֹא אַצְטְרִיךְ לְאַהֲדָרָא לִיָּה בִּימְמָא בְּאַתְגִּלְיָא. דְּכִסּוּפָא דִּילָן אִיָּהּ לְמִהֶךְ בְּגִינִיָּה לְבֵי זּוֹנוֹת. וְאִי לֹא הוּי כְּגוּוֹנָא דָּא, דְּטַנְּפָה גְרַמִּיָּה הָכִי וְחָלַל יְקָרִי. הוּינָא אָנָּא, וְכָל חֲיִילִין דִּילִי, אֲזִילִין בְּגִינִיָּה בְּכַמְּה יְקָר, בְּכַמְּה בּוּקִינְסָ קָמִיָּה, בְּכַמְּה מְאִנִּי קָרְבָּא, מִימִינִיָּה

וּמִשְׁמָאלִיָּה, עַד דְּכָל בְּנֵי עַלְמָא יִזְדַּעְעוּן, וַיִּנְדַּעוּן דְּמִלְפָּא אִיָּהּ. הִשְׁתָּא כֵּינָן דְּאִיָּהּ טַנְּפָה גְרַמִּיָּה, וְחָלַל יְקָרִי, אִיָּהּ יַהֲדֵר בְּטַמִּירוֹ,

דְּלָא יִנְדְעוֹן בֵּיהּ. אַהֲדַר לְגַבֵּי מַלְכָּא, יְהִיבֵיהּ לְגַבֵּי אַמִּיהּ.

יכירו בו. חזר למלך, ונתן אותו לאמו.

דְּיָמִים סָרַח כְּמַלְקָדְמִין. מָה עֵשָׂה הַמֶּלֶךְ? הוֹצִיא אוֹתוֹ וְאֵת אִמּוֹ עִמּוֹ מֵתוֹף הֵיכַל וְאָמַר: תִּלְכוּ שְׁנֵיכֶם, וּשְׁנֵיכֶם תִּסְבְּלוּ אֶת הַגְּלוּת וְהַמְּלָקוּת שָׁם. כִּיִּן שְׁשָׁנֵיכֶם תִּסְבְּלוּ כְּאֶחָד, אֲזִי אֲדַע שְׁבִנֵי יִשְׂרָאֵל.

לְיוֹמִין סָרַח כְּמַלְקָדְמִין. מָה עֲבַד מַלְכָּא. אַפִּיק לֵיהּ וְלֵאמִיהּ בַּהֲדִיָּה מַגּוֹ הֵיכְלָא, אָמַר תִּרְוּיִיכוּ תַּהֲכוּן, וְתִרְוּיִיכוּ תִּסְבְּלוּן גְּלוּתָא, וּמַלְקִיּוּתָא תַּמָּן. כִּיִּן דְּתִרְוּיִיכוּ תִּסְבְּלוּן כַּחֲדָא, כְּדִין יִדְעָנָא דְכָרִי יִתּוּב כְּדָקָא חֲזִי.

כִּךְ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ הֵם, הוֹרִיד אוֹתָם לְמִצְרַיִם. וְאִם תֵּאמַר שְׁבִאֲתוֹ זְמַן לֹא חֲטָאוּ - הַגְּזֵרָה שְׁגוֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַרִּית בֵּין הַבְּתָרִים הִיָּתָה רְאוּיָה לְהַתְקַיֵּם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְּׂגִיחַ עַל שְׁנֵי דְבָרִים: אֶחָד עַל אוֹתוֹ דְבוּר שְׁאֵמַר אַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית טו) בְּמָה אֲדַע כִּי אִירְשָׁנָה, זוּהִי סִבָּה וְעֵלְהָ. אַבְל עַד שְׁתַּצְאוּ מִמִּצְרַיִם לֹא הָיוּ גוֹי וְלֹא הָיוּ רְאוּיִים כְּרְאוּיִ.

כְּדִין יִשְׂרָאֵל בְּנֵי דְמַלְכָּא קְדִישָׁא אֵינּוּן. אַחִית לֹון לְמִצְרַיִם. וְאִי תִימָא בְּהֵוּא זְמָנָא לֹא חָאבוּ, גְּזֵרָה דְגְזַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין הַבְּתָרִים הָיָה אַתְחֲזִי לְמַהוּי קְיָים, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח לְתַרְיִן מַלְיִן, חַד בְּגִין הֵהִיא מְלָה דְאָמַר אַבְרָהָם, (בְּרֵאשִׁית טו) בְּמָה אֲדַע כִּי אִירְשָׁנָה, דָּא הוּא (דְּקַרְפִּי ט"ו ע"ב) סִבָּה וְעֵלְהָ. אַבְל עַד דְּנַפְקוּ מִמִּצְרַיִם, לֹא הָיוּ גוֹי, וְלֹא אַתְחֲזוּ כְּדָקָא יְאוּת.

פְּתַח וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין חַחוּחִים כִּן רַעִיתִי בֵּין הַבְּנוֹת. פְּעֵא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד לֹון לְיִשְׂרָאֵל כְּגוֹוֹנָא דְלַעִילָא וְלְמַהוּי שׁוֹשְׁנָה חֲדָא בְּאַרְעָא, כְּגוֹוֹנָא עַלְאָה. וְשׁוֹשְׁנָה דְסַלְקָא רִיחָא, וְאַתְבְּרִיר מְכַל שְׂאֵר וְוַרְדִּין דְעַלְמָא, לֹא הָיוּ אֵלָא הֵהִיא דְסַלְקָא בֵּין חַחוּחִים. וְדָא אַרְחָא כְּדָקָא יְאוּת. וְעַל דָּא זְרַע שְׁבַעִין זוּגִין, דְהָיוּ שְׁבַעִין נַפְשׁ, וְאַעִיל לֹון בֵּין חַחוּחִים, וְאַיִנוּן חוּחִים, מִיַּד דְהָיוּ אֵינּוּן זוּגִין תַּמָּן, סְלִיקוּ עַנְפִּין וְטַרְפִּין וְשְׁלִיטוּ עַל עַלְמָא, וְכְדִין פְּרַחַת שׁוֹשְׁנָה כִּינְיָיָהוּ.

פְּתַח וְאָמַר, (שִׁיר ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין חַחוּחִים כִּן רַעִיתִי בֵּין הַבְּנוֹת. רְצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה וְלַהֲיוֹת שׁוֹשְׁנָה אַחַת בְּאַרְץ כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה. וְהַשׁוֹשְׁנָה שְׁמַעֲלָה רִיחַ וְנִכְחָרָה מְכַל שְׂאֵר הַיְוֹרִידִים שְׁבַעוּלָם אֵינָה אֵלָא אוֹתָהּ שְׁעוּלָה בֵּין חַחוּחִים. וְזוּ דְרִיךְ כְּרְאוּיִ. וְלִכְן זְרַע שְׁבַעִים זוּגוֹת, שְׁהָיוּ שְׁבַעִים נַפְשׁ, וְהַכְּנִיסָם לְבֵין חַחוּחִים, וְאוֹתָם חוּחִים, מִיַּד שְׁהָיוּ הֵם שָׁם זוּגוֹת, הַעֲלוּ עַנְפִּים וְעֵלִים וְשְׁלִטוּ עַל הָעוֹלָם, וְאִזּוּ פְּרַחַת כִּינְיָיָהוּ הַשׁוֹשְׁנָה.

כִּיִּן דְּבַעֲא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא שׁוֹשְׁנָה וְלַקִּיט לָהּ מְבִינְיָיָהוּ, כְּדִין יְבָשׁוּ חוּחִים, וְאַזְדְּרִיקוּ, וְאַשְׁתַּצִּיאוּ, וְלֹא אַתְחַשְׁבוּ לְכָלוּם. בְּשַׁעֲתָא דְאִזִּיל לְמַלְקֵט שׁוֹשְׁנָה דָּא, לְאַפְקָא בְּרִיָּה בּוֹכְרִיָּה, בְּהֵוּא זְמָנָא אֲזַל מַלְכָּא גּוֹ כְּמָה חֲזִילִין רְבַרְבְּנִין וְשְׁלִיטִין, עַם דְּגַלְיִן

כִּיִּן שְׂרַצָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא שׁוֹשְׁנָה וְלַלְקֵט אוֹתָהּ מִבִּינְיָהֶם, אִזּוּ יְבָשׁוּ חַחוּחִים וְנִזְרְקוּ וְהִתְפַּלּוּ וְלֹא נִחְשְׁבוּ לְכָלוּם. בְּשַׁעֲה שְׁהוּלַף לְלַקֵּט אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָיוּ וְלֵהוֹצִיא בְנוֹ כְּכוּרוֹ, בְּאוֹתוֹ זְמַן הֶלֶף הַמֶּלֶךְ בְּתוֹף כְּמָה חֲזִילוֹת גְּדוּלִים וְשְׁלִיטִים עִם

דגלים פרושים, והוציא את בנו בכורו בכמה גבורות, והביא אותו להיכלו, וישב הרבה בבית המלך.

בין שחטא לאביו, הוכיח אותו והלקה אותו, שכתוב ויחר אף ה' בישראל ויתגם ביד שוסים וגו'. סרח כמקדם ומרד באביו, הוציא אותו מביתו. מה עשו ישראל? ראו שהרי התפגרו בכבל והתעברו בעמים, לקחו נשים נכריות והולידו מהם בנים. עם כל זה האם הקדושה היתה אפטרופוס עליהם.

ועל שעשה כך, הקדוש ברוך הוא אמר, הואיל וזו בוששה, אז שיבא בני מעצמו. הואיל וחלל כבודי, לא ראוי שאני אלף לשם להוציא אותו ולעשות לו נסים וגבורות כמקדם. שבו הם בלי סיוע שהיו ראויים לו, בלי נסים ונפלאות, אלא כלם מפגרים, כלם עיפים בעני, ושבנו להיכל המלך בבוששה, והאם הקדושה ערבה להם.

חמאו כמקדם. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הוציא את הבן הזה כמקדם מהיכלו עם אמו. אמר, מפאן והלאה האם ובנה יסבלו כמה רעות פאחד. זהו שכתוב, (ישעיהו) ובפשעיכם שלחה אפכם. ועל זה כתוב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים. מה זה באחרית הימים? אלא זו האם הקדושה, שהיא אחרית הימים, ועמה סבלו כל מה שסבלו בגלות.

ואלו יחזרו בתשובה - אפלו רעה אחת או צער אחד שיעבר עליהם, יחשב עליהם כאלו סבלו הכל. (ואם לא ישתם הקץ) ואם לא - כשיסתים הקץ (הקץ) וכל הדורות שלו, כמו שאמר המגורר הקדושה, שכתוב (ויקרא כה)

פרישן, ואפיק לבריה בוכריה בכמה גבורין, ואיתי ליה להיכליה, ויתיב סגי בבי מלפא.

בין דחב לגבי אבוה, אוכח ליה, ואלקי ליה, דכתיב, (שופטים ב) ויחר אף יי' בישראל ויתגם ביד שוסים וגו', סרח כמלך דמין, ומרד באבוה, אפקיה מביתיה. מה עבדו ישראל, חמו דהא אתבדרו לכבל, אתערבו בעממיא, נסיבו נשין נכריות, ואולידו בנין מנהון. עם כל דא, אימא קדישא הות אפטרופוסא עלייהו.

ועל דעבד הכי, קדשא בריך הוא אמר, הואיל וכסופא איהו, ליתי ברי איהו מגרמיה, הואיל וחלל לקרי, לא אתחזי דאנא איזיל תמן לאפקא ליה, ולמעבד ליה נסין וגבורין כמלך דמין. תבו אינון, בלא סיועא דאתחזו לון, בלא פליאן ונסין, אלא כלהו מתבדרין, כלהו לאן במסכנו, ותבו להיכלא דמלפא בכסופא, ואימא קדישא ערבת לון.

חאבו כמלך דמין. מה עבד קדשא בריך הוא. אפיק להאי ברא כמלך דמין מהיכליה, ואימיה בהדיה. אמר, מפאן ולהלאה, אימא וברה יסבלון כמה בישיין פחדא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעיכם שלחה אפכם. דא כתיב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים. מאי באחרית הימים. אלא דא היא אימא קדישא, דהיא אחרית הימים, ועמה סבלו כל מה דסבלו בגלותא.

ואילו יחדרון בתיובתא, אפילו חד ביש, או חד צערא, דיעבר עלייהו, אתחשב עלייהו, כאלו סבלו כלא (ס"א ואי לאו סתים קינא) ואי לא, פד יסתים קינא, (בישא) וכל דרין דיליה. כמה דאמר בוצינא קדישא, דכתיב, (ויקרא כה) לצמיתות לקונה אותו לדורותיו. וכל דא,

לצמיחת לקנה אתו לדרתיו. וכל זה, הדבר תלוי בתשובה. אמר רבי חייא, ודאי כף זה, ועל כן נמשכת הגלות.

אבר הקדוש ברוך הוא, כל מה שראה (שהכה) (שהלקה) לישראל - באחרית הימים הוא. ובאחרית הימים הוא יעשה להם נסים ונקמות, שכתוב (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים. מי זה ראש ההרים? זה אברהם הנזקן, הכהן הגדול, הראש של הכל. ומשום שהוא ראש, כוס של ברכה, יהיה נכון בראש ההרים, זה אברהם הנזקן, ראשון לשאר ההרים, כוס של ברכה, צריכה להיות מתקנת בימיו.

ונשא מגבעות. צריך להיות נשא מן השלחן שעור שנקרא (שהוא) זרת לברך את הקדוש ברוך הוא, וזהו ונשא מגבעות. מה זה מגבעות? אלא בינה ובינה בתולות אחריה רעותיה, שעור הזרת הוא. נשא כוס של ברכה מגבעות ודאי, ועל כן הטוב שיהיה לבן הבכור הזה (ישראל) הוא באחרית הימים. אמר לו, יפה אמרת, שפסוק זה ודאי כף הוא. בראש ההרים - זה ימיו, אברהם הנזקן, שהוא ודאי ראש ההרים. ונשא מגבעות - משעור הגבעות, שהם רצונו. ויפה אמרת. ונהרו אליו כל הגוים, מי הוא? אמר לו, ואפלו נשים וקטנים והשמש שעובד על השלחן, אף על גב שאינו אוכל, צריך לשמע ולומר אמן. (להריק ברכה לבוס) שלא יאמר אדם: אני לא אכלתי, והואיל ולא הצטרפתי לזמון, אני לא אשמע ולא אמר אמן. הכל תיכים בו.

דבר אחר ונהרו אליו כל הגוים - אף על גב שגושים וקטנים פטורים מן המצוות, בכוס של

בתיבתא תליא מילתא. אמר רבי חייא, ודאי הכי הוא. ועל דא גלותא אתמשך.

אבר קדשא בריך הוא, כל מה דחמי (כ"א דקמא) (כ"א דלקא) לון לישראל, בהאי אחרית

הימים, ובהאי אחרית הימים יעביד לון נסין ונוקמין, דכתיב, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי' בראש ההרים. מאן ראש ההרים. דא אברהם סבא, כהנא רבא, ראש דכלא. ובגין דאיהו ראש, כוס דברכה, יהיה נכון בראש ההרים, דא אברהם סבא, קדמאה לשאר ההרים. כוס דברכה, אצטריך למהוי מתקנא בימינא.

ונשא מגבעות. אצטריך למהוי זקיף מן פתורא, שיעורא דאקרי (כ"א דאיהו) זרת, לברכא לקודשא בריך הוא, ודא הוא ונשא מגבעות. מגבעות מאי הוא. אלא בינה ובינה (תהלים מה טו) בתולות אחריה רעותיה, שיעורא דזרת איהו. נשא כוס דברכה מגבעות ודאי, ועל דא טבא דיהא ליה להאי ברא בוכרא, באחרית הימים איהו.

אמר ליה שפיר קאמרת, האי קרא ודאי הכי הוא. בראש ההרים, דא ימינא, אברהם סבא, דאיהו ראש ההרים ודאי. ונשא מגבעות, משיעורא דגבעות, דאינון רעותיה. ושפיר קאמרת. (ישעיה ב) ונהרו אליו כל הגוים. מאי הוא. אמר ליה, ואפילו נשים וקטנים ושמש דפלח על פתורא, אף על גב דאיהו לא אוכל, אצטריך למשמע, ולמימר אמן. (כ"א דלהריק ברכה לבוס דלא וכו') דלא יימא פר נש, אנה לא אכלית, והואיל (דף ק"צ ע"א) דלא אצטרפנא לזמון, לא אשמע ולא אימא אמן. הכל תיכין ביה.

דבר אחר ונהרו אליו כל הגוים, אף על גב

בְּרָכָה הַכֹּל תִּכְבְּדוּ, וּבְלִבְדֵי שִׁדְעוּ
אֶת מִי מְבָרְכִים, וְזֶהוּ וְנִהְרֵוּ אֵלָיו
כָּל הַגּוֹיִם. בָּא רַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקָו.
אָמַר, כְּמָה יִפְהֵ דָבָר זֶה וּמְתוּק
לְחָף.

עֲבָשׁוּ יֵשׁ לְדִיִּק, אִם אַחֲרִית הַיָּמִים
הַזֶּה הִיא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מִמָּשׁ, מֵה
זֶה הֵר בֵּית ה' ? הִיָּה לוֹ לְכַתֵּב כֶּף:
וְהִיָּה אַחֲרִית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה
בְּרֹאשׁ הַהָרִים. מֵהוּ בְּאַחֲרִית
הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה הֵר בֵּית ה' ? אָמַר
לוֹ, אַחֲרִית הַיָּמִים הוּא הַעֵץ שֶׁל
הַכֹּל, מֵרֵאשׁוֹ וְעַד סוּפוֹ, שֶׁהוּא עֵץ
טוֹב וְרַע. וְבֵא הַפְּסוּק לְכָרֵד
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, וְהוֹצִיא הֵר בֵּית
ה', זֶה טוֹב בְּלִי רַע. הֵר בֵּית ה'
וְדָאִי שְׂאִין שֵׁם חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר,
שֶׁהֵר נִבְחַר הֵר בֵּית ה' מֵתוֹף
הַעֵץ, שֶׁהוּא אַחֲרִית הַיָּמִים. וְזוּהִי
כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, שֶׁהוּא נִכּוֹן בְּרֹאשׁ
הַהָרִים.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִי הַדְּרָף הִזּוּ
שִׁזְכִּינוּ לְדָבָר הַזֶּה. אָמַר לוֹ, מִמִּי
שִׁמְעַת אֹתוֹ ? אָמַר לוֹ, יוֹם אֶחָד
הֵיִתִי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וְשִׁמְעַתִּי
וְרֵאִיתִי אֶת רַב הַמְּנוּנָא סְבָא ^(נ"א ר'בי שְׁמַעוֹן)
שֶׁהִיָּה דוֹרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה
לְרַב אַחָא. וְכִינּוֹן שִׁשְׁמַעְתִּי,
שֶׁמַּחְתִּי בּוֹ, וְשִׁמְרַתִּי אוֹתוֹ צָרֹר
בְּכַנְף לְבוּשִׁי שְׁלֵא יִסּוּר מִמֶּנִּי
לְעוֹלָמִים. אָמַר לוֹ, וְדָאִי שֶׁדָּבָר
קְדוֹשׁ זֶה נָאוּר מֵהַמְּנוּנָה
הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁעֲמוּדֵי
הָעוֹלָם וְתוֹמְכֵי שׁוּרִים בְּתוֹכּוֹ,
וְאִם אִתָּה צוֹרֵר אֶת הַדְּבָר הַזֶּה
בְּקִשְׁר אֶחָד שְׁלֵא יִסּוּר מִמֶּךָ - אָנִי
אֶצְרֹר אוֹתוֹ בְּשִׁלְשִׁים אוֹ
בְּאַרְבַּעִים קִשְׁרִים כִּיִּסִי שְׁלֵא
יִסּוּר מִמֶּנִּי לְעוֹלָמִים.

עַל אוֹתוֹ דָּבָר שֶׁהִרְאָה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְמַשָּׁה, מִשׁוּם שֶׁאֵף עַל
גַּב שִׁישְׁרָאֵל חֲטָאוּ לְפָנָיו בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר, לֹא רָצָה מִי שִׁיאֲמַר עֲלֵיהֶם
לְשׁוֹן הָרַע. מִינּוֹן לָנוּ ? מֵהוֹשַׁע,

דְּנֻשִׁים וּקְטָנִים פְּטוּרִין מִן הַמְצוֹת, בְּכּוֹס
דְּבִרְכָה הַכֹּל תִּיִּבִין, בְּלִבְדֵי דִינְדְעוֹן לְמֵאן
מְבָרְכִין, וְדָא הִיא וְנִהְרֵוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. אֲתָא
רַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקָיָה, אָמַר כְּמָה שֶׁפִּיר מְלָה דָא,
וּמְתִיקָא לְחַפָּא.

הַשְׁתָּא אֵית לְדִיִּיקָא, אִי הִיא אַחֲרִית הַיָּמִים,
אִי הִיא כּוֹס דְּבִרְכָה מִמָּשׁ, מֵהוּ הֵר בֵּית
יְי', הִוָּה לִיָּה לְמַכְתֵּב הַכִּי, וְהִיָּה אַחֲרִית הַיָּמִים
נִכּוֹן יִהְיֶה בְּרֹאשׁ הַהָרִים. מֵהוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
נִכּוֹן יִהְיֶה הֵר בֵּית יְי'. אָמַר לִיָּה, אַחֲרִית
הַיָּמִים אִי הוּא אֵילָנָא כְּלָא, מְרִישִׁיָּה וְעַד סִיפֵיָּה,
דִּהוּא אֵילָנָא דְטוֹב וְרַע. וְאֲתָא קָרָא לְבָרָא
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, וְאֲפִיק הֵר בֵּית יְי', דָּא טוֹב
בְּלָא רַע. הֵר בֵּית יְי' וְדָאִי דְלִית תְּמָן חוּלְקָא
לְסַטְרָא אַחְרָא, דִּהָא אַתְּבָרִיר הֵר בֵּית יְי', מִגּוֹ
אֵילָנָא דָאִי הוּא אַחֲרִית הַיָּמִים. וְדָא אִי הוּא כּוֹס
דְּבִרְכָה, דָאִי הוּא נִכּוֹן בְּרֹאשׁ הַהָרִים.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זַפְּאָה אַרְחָא דָא, דְּזַכִּינָא לְהֵאִי
מְלָה. אָמַר לִיָּה מִמֵּאן שִׁמְעַת לָהּ. אָמַר
לִיָּה, יוֹמָא חָדָא הוּינָא אֲזִיל בְּאַרְחָא, וְשִׁמְעַנָּא
וְחַמִּינָא לִיָּה לְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, ^(נ"א ר'בי שְׁמַעוֹן)
דִּהוּה דְרִישׁ לְהֵאִי קָרָא לְרַבִּי אַחָא, וְכִינּוֹן
דְּשִׁמְעַנָּא חֲדִינָא בֵּיהּ, וְנִטְרִינָא לִיָּה צָרִיר
בְּכַנְפָא דְלְבוּשָׁאִי, דְלָא יִתְעַדִי מִנָּאִי לְעֵלְמִין.
אָמַר לִיָּה, וְדָאִי מְלָה קְדִישָׁא דָא, מְנַהִירו
דְּבוּצִינָא קְדִישָׁא אַתְנַהִיר. זַפְּאָה דָרָא, דְקִיִּימִי
עֵלְמָא וְסַמְכוּי, שְׁרִיִין בְּגוּיָה. וְאִי אַנְתָּ צָרִירַת
לְהֵאִי מְלָה בְּקִשְׁרָא חָדָא דְלָא יִתְעַדִי מִינָךְ.
אָנָא אֶצְרֹר לָהּ בְּתַלְתִּין, אוֹ בְּאַרְבַּעִין קִשְׁרִין
בְּכִיִסָּאִי, דְלָא יִתְעַדִי מִינָאִי לְעֵלְמִין. ^(כּאן חֲכוּר).

עַל הִיא מְלָה דְאַחְמִי קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא
לְמַשָּׁה, בְּגִיִן דָּאֵף עַל גַּב דִּישְׁרָאֵל חֲבִין
קָמִיהּ בְּכָל דָּרָא וְדָרָא, לֹא בְעֵי מֵאן דִּיִּיקָא

שְׁכַתוֹב (הושע א) תְּחַלֵּת דְּבַר ה' בְּהוֹשֵׁעַ. הָרִי בְּאָרוֹ אֶת הַדְּבָר. וְעַל כֵּן הָיָה מִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם וְגו'. וּמִשּׁוּם כֵּן בְּרַף אוֹתָם בְּכַמָּה בְּרוּכֹת, לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה וּלְהִשְׁבִּים לְאֲבֵיהֶם שֶׁבְּשָׂמִים, וְלֹא זֶה מִשֵּׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא עַד שֶׁמְחַל עַל חַטָּאתָם וְהִתְנַקּוּ לְפָנָיו.

מָה כְּתוּב בְּאַלְיָהוּ? (מלכים-א יט) וְכֵאן וַיֵּשֶׁב תַּחַת רְתֵם אֶחָד וְגו'. אָמַר, רַבּוֹן הַעוֹלָם, אִשָּׁה אַחַת שֶׁלַּחַת לְיִשְׂרָאֵל וּדְבוּרָה שְׂמָה, שְׁכַתוֹב (שופטים ד) וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת תְּמַר דְּבוּרָה. זֶהוּ רְתֵם. וְהַחֲזִירָתָם לְמוֹטֵב, שְׁכַתוֹב (שם ה) עַד שֶׁקָּמְתִי דְבוּרָה. וְאֲנִי נִכְנַסְתִּי בִּינֵיהֶם, וְהַכְרַזְתִּי לְפָנֵיהֶם וְלֹא יִכְלָתִי.

עַד שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב, הַתְּגַלָּה עֲלָיו הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא. אָמַר לוֹ, מַה לָּךְ פֶּה אֲלֵיָהוּ? בְּרֵאשׁוֹנָה הָיִיתָ מְקַטְרֵג וּמְקַנָּא עַל הַבְּרִית, וּמִשְׁרָאִיתִי בָּךְ שֶׁקָּנַאתָ עָלַי בְּאוֹתָהּ בְּרִית, נְטַלְתִּי אוֹתָהּ בְּרֵצוֹנִי שֶׁל מֹשֶׁה וְנִתְּתִי לָךְ, עַד שֶׁמֹּשֶׁה הָיָה אוֹמֵר, (במדבר כח) הֲנִנִּי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. עָכְשָׁו שְׂהוּא שֶׁלָּךְ, אֵינּוּ רְאוּי לָךְ לְקַטְרֵג עָלָיו, הֲיֵה לָךְ לְהַשְׁאִיר אֶת קְנֵאתְךָ לִי, כְּמוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה שֶׁהָיִיתָ שְׂלִי, נִתְּתִי אוֹתוֹ לְיָדִי אַחֵר וְלֹא קַטְרֵגְתִּי עָלָיו.

מָה לָּךְ פֶּה. מַה זֶה פֶּה? בְּרִית הַקְּדוּשׁ פֶּה ה' הִיא. בֵּינָן שְׂלֵא רְצִיתָ לְהַנִּיחַ לִי אֶת פִּיךָ, יִבְרָא בְּמִקּוֹם שֶׁל אוֹתוֹ הַפֶּה. שְׁנִינּוּ, בְּאוֹתָהּ שֶׁעָזַר הַעֲבָרָה מִמֶּנּוּ אוֹתָהּ מִתְּנָה שְׁנֵתָן לוֹ מֹשֶׁה. שְׁשִׁינּוּ, מַה שְׁכַתוֹב (מלכים-א יט) וַיִּלְךְ בְּכַח הָאֲכִילָה הִיא וְגו'. עַד הֵר הָאֲלֵהִים חוֹרְבָה. לְמִתְבַּע מִתְמָן, וְכִי מִתְמָן הוּא בְּעִי. אֲלֵא לְמִתְבַּע כְּמִלְקַדְמִין, מֵהָהוּא דְנִרִית בְּהַר הָאֲלֵהִים, בְּרִית דָּא. פְּנָחַס הוּא אֲלֵיָהוּ, וְדָאִי

עָלְיָהוּ דְלִטּוּרִין. מְנַלְן. מֵהוֹשֵׁעַ, דְכְּתִיב, (הושע א) תְּחַלֵּת דְּבַר יְיָ בְּהוֹשֵׁעַ, הָא אוּקְמוּהָ מְלָה. וְעַל דָּא (הושע ב) וְהָיָה מִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם וְגו'. וּבְגִינָן דָּא בְּרִיף לֹון בְּכַמָּה בְּרַפְאָן, לְאֵהֲדָרָא בְּתִיבְתָא, וְלֵאֲתָבָא לֹון לְגַבֵּי אַבוּהוֹן דְּבִשְׂמַיָא, וְלֹא אַעֲדִי מִתְמָן, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְחַל עַל חוֹבֵיָהוּ, וְאִתְנַקִּיאוּ קָמֵיהָ.

אֲלֵיָהוּ מַה כְּתִיב בֵּיהּ, (מלכים א יט) וַיְכַא וַיֵּשֶׁב תַּחַת רְתֵם אֶחָד וְגו', אָמַר מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא, אֲתָתָא קָדָא שְׂדֵרְת לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וּדְבוּרָה שְׂמָה, דְכְּתִיב, (שופטים ד) וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת תְּמַר דְּבוּרָה. דָּא הוּא רְתֵם, וְאֵהֲדֵרְת לֹון לְמוֹטֵב, דְכְּתִיב, (שופטים ה) עַד שֶׁקָּמְתִי דְבוּרָה. וְאֲנֵא עֲאֵלִית בִּינֵיָהוּ, וְאֵכְרִזִּית קָמֵיָהוּ וְלֹא יִכְלִנָּא.

עַד דְּהָוָה יְתִיב, אֲתַגְלִי עָלֵיהָ קְדֻשָּׁא בְּרִיף הוּא, אָמַר לֵיהּ מַה לָּךְ פֶּה אֲלֵיָהוּ, בְּקַדְמִיתָא קָא הוּיִת מְקַטְרֵגָא וּמְקַנָּי עַל בְּרִית, וּמִדְחִמֵּינָא בָּךְ דְקָנִית עָלַי בְּהָהוּא בְּרִית, נְטַלִּית לֵיהּ בְּרַעוּ דְמֹשֶׁה, וְהִיבְנָא לָךְ, עַד דְּמֹשֶׁה הוּוּ אָמַר (במדבר כח) הֲנִנִּי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. הַשְׁתָּא דָּאִיהוּ דִּלְךָ, לֹא אֲתַחֲזִי לָךְ לְקַטְרֵגָא עָלָיו, הוּוּ לָךְ לְמִשְׁבַּק קְנוּיִיף לִי, כְּמָה בְּקַדְמִיתָא דְהָוָה דִּילִי, שְׁבַקְנָא לֵיהּ לִידָא אַחֲרָא, וְלֹא קַטְרֵיגְנָא עָלָיו.

מַה לָּךְ פֶּה, מְאִי פֶה. בְּרִית קָמֵיָא, פֶּה יְיָ אִיהוּ. בֵּינָן דְלָא בְּעָאֵת לְשַׁבְּקָא לִי פּוּמָךְ, אַתְפְּרִי בְּאַתְר דְּהָהוּא פּוּמָא. תְּנִן, בְּהָהוּא שְׁעֵתָא, אַתְעַבְר מְגִיָה הָהוּא נְבִזְבָּזָא דְיָהֵב לֵיהּ מֹשֶׁה. דְתִנֵּן, מְאִי דְכְּתִיב, (מלכים א יט) וַיִּלְךְ בְּכַח הָאֲכִילָה הִיא וְגו'. עַד הֵר הָאֲלֵהִים חוֹרְבָה. לְמִתְבַּע מִתְמָן, וְכִי מִתְמָן הוּוּ בְּעִי. אֲלֵא לְמִתְבַּע כְּמִלְקַדְמִין, מֵהָהוּא דְנִרִית בְּהַר הָאֲלֵהִים, בְּרִית דָּא. פְּנָחַס הוּא אֲלֵיָהוּ, וְדָאִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְטַחְתָּ הַרְשִׁיב־י (נשא קכד):
"דְבַדָּא יַבְקִי מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמֵי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300